

Tôi cũng “ăn dè hà ti n” nh ng tôi ăn b ng mu ng. Cái mu ng r t đ c bi t b ng inox h n hoi, có ch m tr tinh vi và luôn đ c chùi r a sáng bóng.

Tôi không nh rõ năm đó là năm th m y chúng tôi “h c t p c i t o”, ch bi t r ng đã có nh ng ng i “quen” v i nh ng ngày tháng c c kh , dài lê thê trong nh ng căn nhà giam đ c “xây d ng” b ng đ th ki u gi a nh ng vùng r ng núi âm u. S n La thì “tr i” đ c làm trên nh ng nhà tù t th i xa x a, ch còn l i nh ng cái n n nhà l ch , ng i ta d ng vách đ t tr n r m, mái l p b ng các ki u lá r ng, mi n sao che kín đ c khung tr i.

N i này x a kia, Pháp dùng đ giam gi tù chính tr , r i m t th i gian sau, VN giam nh ng ng i tù Thái Lan và trong chi n tranh đã có khi ng i ta dùng làm “công binh x ng” ch t o l u đ n. Vì th nên th nh tho ng chúng tôi nh t đ c m t cái v l u đ n đ đầu đó quanh khu v c này. Vĩnh Phú thì nhà tranh vách đ t, ngo i tr m t khu ng i ta g i là khu “bi t kích” g m vài căn nhà “xây d ng kiên c ” b ng g ch l p tôn xi măng. Chúng tôi “đ c h c t p c i t o” trong dãy nhà này. Cũng nghe ng i ta nói l i là khu này tr c kia dùng đ giam gi nh ng ng i lính bi t kích đã t ng nh y dù ra B c r i b b t giam nh ng khu đ c bi t đó. Mu n vào khu này ph i qua hai l n c ng có t ng g ch bao quanh. Nh ng có l khi giam gi bi t kích thì khác, còn khi chúng tôi “đ c giam” đ đây có v nh “c i m ” h n vì nh ng cánh c ng th ng không đóng bao gi . H đ cho chúng tôi đi lao đ ng hàng ngày cho kh i ph i m ra m vào.

Cu c s ng dù c c kh đ n đầu, s ng mãi r i ng i ta cũng ph i quen. Nh p s ng hàng ngày c th trôi đi dù là trong đói rét, thi u th n và trong nh ng c m đoán vô cùng khe kh t. Nhà tù nào ch ng th , nó có nh ng quy lu t và quy đ nh riêng. Nh ng ngày đ u ng i ta c m luôn c trà, cà phê, th m chí c m c đeo kính c n. Nh ng sau này n i đ n, nh ng th nh th không b c m n a. Ch còn nh ng th đã thành “lu t” thì luôn b c m và c m b t c đầu. C m “mua bán đ i chác linh tinh”, c m dùng th c ăn lâu ngày b ng b t, c m t i và c m t t c nh ng d ng c sinh ho t b ng s t nh dao, kéo, mu ng nĩa... Tuy v y có anh tù nào l i gây th ngoan ngoãn đ n n i tuân theo hoàn toàn nh ng quy đ nh y. Mua bán đ i chác linh tinh v n c di n ra, dao kéo v n c đ c lén lút x d ng hàng ngày nh ng đó là nh ng th đã đ c “c i biên” thành dao kéo mini nh nh n cho đ c t gi u. Nó là nh ng v t d ng c n thi t cho đ i s ng hàng ngày, dù có b b t thì cũng ch b t ch thu ch không đ n n i b c m t ho c hai chân –tùy theo t i– đ a vào “thiên lao” t c là th phòng giam đ c bi t trong tr i tù.

Ngày qua ngày, cái “không khí êm ” c a tr i giam tr nên ph ng l ng nh ng dĩ nhiên là không th nào nói r ng đó là th “an tâm, h h i ph n kh i” mà b t k anh “tr i viên” nào cũng c ph i vi t khi ph i làm nh ng “b n ki m đ i m”, m c dù k c ng i vi t và ng i đ c đ u ch ng ai tin.

Nh ờng cái không khí ỳ đôi khi b ờng nhiên b ạo tr ờn. Vào m ột bu i sáng tinh m , khi chúng tôi đang ng i ỏi cái sân đ ột gi ả tr i, chu ờn b ờ gi i tên t ờng đ i đi lao đ ờng đ ờ “m ột ngày l ời vinh quang nh ờ m i ngày” thì b ờng đầu toán lính gác tr i từ s ờng s ờc ch ờy vào. H ờ ch ờy r ờm r ờp nh ờ ra tr ờn, s ờng ờng ch ờa v ờ phía “quân thù”, m ột mũi “kh ờn tr ờng” r ờ r ờt. H ờ s ờc th ờng vào phòng giam tr ờng h ờc c ờ làm nh ờ có đ ờ ch ờn n ờp đầu trong đó.

Chúng tôi ng ờn ng ờ đ ờng nhìn, không hi ờu h ờ gi ờ trò gì. Có nh ờng khuôn m ột lo ờng, m ột n ời lo b ờng qu ờ. Chuy ờn tr i hay có m ột ai đó tr ờn tr i? Ch ờa bi ờt. Toán lính l ờc tung h ờt m ột th ờ đ ờ c ít ời mà m ột i ng ờ i từ có đ ờ c trong gói hành trang c ờa riêng mình. Sau đó ch ờng n ờa gi ờ, m ột vài gói đ ờ b ờ t ờ ch thu đ ờ c vác lên “phòng thi đua”. Lúc đó thì chúng tôi m ột i hi ờu r ờng đó ch ờ là m ột ki ờu khám phòng đ ờ tìm ra nh ờng th ờ đ ờ “qu ờc c ờ m” c ờa tr i đã quy đ ờnh.

Th ờt ra, đó cũng là cái cung cách mà ờ nh ờng “tr i c ời t ờo” th ờng dùng đ ờ khu ờy đ ờng cái không khí tr ờm l ờng đ ờ phát sinh ra nh ờng “tiêu c ờc”. B ời trong cái s ờ yên bình c ờa m ột tr i giam, ng ờ i từ có th ờ liên k ờt v ời nhau làm m ột chuy ờn gì đó nh ờ t ờ ch ờc tr ờn tr i h ờc có th ờ có nh ờng v ờ xúi gi ờc “tuy ờt th ờc”, bàn b ờc ch ờng đ ời... Và n ờu nói đ ờn s ờ ch ờng đ ời thì có hàng trăm th ờ đ ờ có th ờ ch ờng đ ời đ ờ c. Thí d ờ s ờ ăn đói, s ờ đ ời x ờ b ờt công, s ờ oan ờc vô lý, s ờ tr ờ d ờp c ờa m ột vài anh “qu ờn giáo”, s ờ h ờn hào c ờa m ột y anh lính võ trang. Chuy ờn gì cũng có th ờ ch ờng đ ời đ ờ c. Vì th ờ th ờnh tho ờng h ờ ph ời làm cho cái không khí đó m ột h ờn cái v ờ tr ờm l ờng đ ờ ch ờng t ờ lúc nào h ờ cũng đ ờ phòng, lúc nào h ờ cũng “đ ờ cao c ờnh giác”, lúc nào h ờ cũng s ờn sàng đ ời phó v ời m ột i “m ờu đ ờ”.

Các anh tù đ ờng có t ờng b ờ, ch ờng bao gi ờ yên đầu. C ờ sau m ột i l ờn nh ờ th ờ, ch ờc ch ờn th ờ nào h ờ ch ờng v ờ đ ờ c m ột anh nào đó gi ờu nh ờng th ờ v ờ v ờn nh ờ dao kéo, th ờ t ờ, sách v ờ ti ờng n ờ c ngoài, ti ờn b ờc, đ ờ dùng ngoài quy đ ờnh. T ờt nhiên s ờ có nh ờng cu ờc “ki ờm đi ờm, phê bình” mà chúng tôi gi ời là nh ờng “bu ời t ời ng ờ i đ ờng” đ ờ t ờ đó hy v ờng l ời ra m ột vài cái “t ời”. Đ ời nào khôn ngoan thì c ờ ng ời im, ai “phê” thì c ờ m ờc, còn c ời là còn “ng ờ i đ ờng”. Đi làm su ờt m ột ngày m ột m ột i đ ờn th ờ không ra, t ời v ờ còn ng ờ i đ ờng, còn “phê bình” còn “ki ờm th ờo” thì ch ờu sao n ời. Nay “làm ch ờa xong” thì mai l ời ng ờ i ti ờp, ng ời cho đ ờn khi nào tìm ra t ời m ột i thôi. T ời n ờng, t ời nh ờ tùy theo tình hình c ờa t ờng th ời đ ời m.

Th ời đi ờm “c ờng” thì vào nhà k ờ lu ờt đ ờc bi ờt n ờm “treo m ột chân”, th ời đi ờm nh ờ nh ờng thì c ờnh cáo, ghi t ời vào biên b ờn. Và h ờ s ờ có nh ờng bi ờn pháp an toàn nh ờ chuy ờn đ ời năm b ờy anh t ờ đ ời này sang đ ời khác đ ờ phòng tránh nh ờng chuy ờn thông đ ờng, nh ờng t ờ ch ờc, nh ờng phe nhóm có th ờ gây nguy h ời đ ờn an ninh c ờa tr i tù.

Chung quy đó ch ờ là m ột cách đào x ời tung cái tinh th ờn “t ờng r ờng yên ờn” c ờa m ột y anh “tr ời viên” còn t ờ ra c ờng đ ờu, còn có m ột u toan l ời kéo ng ờ i này ng ờ i kia vào trong phe mình đ ờ t ờ đó có nh ờng yêu sách h ờc toan tính b ờt l ời cho tr i tù. Qu ờ là m ột i l ờn nh ờ th ờ tr i tù cũng r ời tung lên và làm cho nh ờng anh y ờu bóng v ờa th ờng ph ời s ờng đ ờa vào tinh th ờn bè b ờn càng thêm r ờt r ờ, ch ờng bi ờt tin vào ai đ ờ c n ờa. Nh ờng ri ờt r ời trò gì cũng thành quen và đ ời v ời m ột s ờ ng ờ i “ch ờng có gì đ ờ m ột” thì h ờ tr ờ nh ờ đá, mu ờn làm gì thì làm, ch ờ có cái thân tù đ ời này thôi, s ờng cũng đ ờ c mà ch ờt cũng ch ờng sao.

Có l ờ tôi cũng đã h ờc t ờp đ ờ c cái tinh th ờn ờy c ờa nh ờng anh b ờn tr ờ, b ời tôi cũng ch ờng có gì đ ờ m ột. V ờ con nhà c ờa đ ờu đã m ột t ờt c ờ r ời, ch ờng có gì ph ời lo. Đôi khi tôi s ờng t ờng t ờng, ông anh r ờ ờ Sài Gòn gi ời cho cái gì thì nh ờn cái n ờy. Và m ột s ờ th ờt không th ờ quên là n ờu

không có ông anh rừ tở t bở ng đó thì tôi cũng đã trở thành mớ t th “caritas” nh mớ t s anh em ở trong tr ở tù rừ i. Tở c là nhở ng ng ở ở i chở ng có ai thăm nuôi.

Nhở ng bà v ở đau kh ở v ở i nhở ng gia đình đói rách ở m than, h ở lo cho chính h ở còn không xong thì ở y gì đi “thăm nuôi” ng ở ở ở trong tù mà ở i tù ở tuở t ở n miở n Bở c xa tít mù ở p. Thở m chí có ng ở ở i còn vui mở ng khi thở y v ở mình bở ở c đi bở ở c n ở a v ở i mớ t anh nào đó ở a các con ra ở ở c n ở ở c ngoài. Tôi nói thở ở chở ng mình rở ng không nên trách ở bở t kở mớ t ai trong hoàn ở nh cay nghiở t này. Theo tôi thì nhở ng anh “mở cô” không ai thăm nuôi trong tr ở tù m ở i chính là nhở ng anh h ở ở ng trở n v ở n ở ở c cái “thú đau thở ở ng”.

Trở ở i chuyở n buở i sáng tinh mở , khi toán lính chở y s ở ng s ở c vào tr ở i. Đó là mớ t buở i sáng cuở i mùa đông, trở ở c Tở t âm ở ch chở ng vài ngày. Đây cũng là biở n pháp an ninh thông thở ở ng ở a các tr ở tù trở ở c nhở ng ngày ở tở t ở n. Tôi thở nh thở i theo ở i đi làm ở ngoài ở ng. Tôi v ở n ở yên trí rở ng chở ng có gì ở mớ t, chở ng có gì quan trở ng.

Vào mùa đông cái thở quan trở ng nhở t chở là rau. Mùa này thiở u rau ở n... khở quở t ở ở dày, rau muở ng bở u bí không trở ng ở ở c, chở còn rau ở i và trở ng ở i thì lâu ăn và năng suở t không cao, cho nên có ở ở c tí rau là hở nh phúc nhở t. Tôi ngở i lê la trở ở c mở y luở ng su hào, đó là thở “thở c phở m cao ở p” nhở t trong khu v ở ở n rau ở a toàn ở i. Nhở ng ở su hào bở t ở u to hở n nở m tay nở m tròn trở nh ở ở i nhở ng tàu lá xanh mở ở t mà, tôi trông coi chúng vì cái công s ở c tôi bở ra hở n mớ t thảng trở i. Tôi coi chúng cũng nhở mớ t tác phở m nào đó mà tôi đã ở ng viở t ra, ở đây không có gì ở coi nhở tác phở m thì coi nó là tác phở m v ở y, ở có cái mà thú v ở và ở có cái mà quên ở nhở ng thở quanh mình.

Ở nhở thở tôi tha hở ở t tên ở ng luở ng su hào, có khi là mớ t cái tên nghe có v ở “ở ở ở t” nhở tôi đã ở p ở phòng trà tiở m khiêu vũ, có khi là mớ t cái tên rở t dung ở c. Âu cũng là mớ t trò “ngở ch ngở m” giở a vùng rở ng núi âm u, hở u nhở không có mớ t tr ở i mùa đông này. Nhở ng tôi biở t rở ng trò chở i ở a tôi s ở phở i chở m ở t trong mớ t hai ngày nở a. Bở i Tở t đã ở n, dù 12 luở ng su hào còn non chở a ở n ngày “thu hoở ch” nhở ng ở n thở c ăn trong ba ngày Tở t nên hở s ở nhở . Nở u tù không ăn thì cai tù ăn, chở không ở i nào hở chở u ở ở n mùa xuân. Nhở ng vui chở i ở ở c giở nào hay giở ở y trong cuở c s ở ng phù du này.

Buở i trở a v ở ở n trở i, trong khi bở n bè xung quanh đang xôn xao, kở bở tở ch thu cái này, ng ở ở i bở mớ t cái kia thì tôi v ở n nhở n nhở vì tôi chở ng có gì ở mớ t. Tôi xách ở đi ở y ở m, ở i là phở n ở m, nhở ng thở t ra chở có đúng mớ t bát bo bo ở ở ng ở i khá ở y ở n. Tôi ăn thì ở m ở ng ở ng, nhở ng nhở ng ng ở ở i bở n tôi thì không bao giở ở . Hở thở ở ng nói “Vở a ăn xong mà v ở n ở ở ở ng nhở mình chở a ăn”. Cái đói ở ở ở ng ở mãi ngày này qua ngày khác, thở m ở i là khó chở u. Có nhở ng ông bở n tôi ăn theo cái kiở u câu ở m, ở c là ở y cái muở ng tre nhở xúu, hoở c mớ t cái gì ở ở i hở n cái ở u ở a, múc ở ng muở ng ăn rở rích suở t ngày ở có ở m ở ở ng lúc nào cũng ở ở c ăn, nó làm luở m ở cái ở m giác đói, đó là cách ở đánh ở a mình.

Tôi cũng “ăn dè hà tiở n” nhở ng tôi ăn bở ng muở ng. Cái muở ng rở t ở ở biở t bở ng inox hở n hoi, có chở m trở tinh vi và luôn ở ở c chùi rở a sáng bóng. Nhở ng sáng nay, ở ở c chia hai ở khoai lang ăn sáng nên tôi ở cái muở ng ở nhà. Tôi thở ở ng ở t nó vào trong chiở c lon Guigoz – mớ t loở i v ở hở p s ở a ở ở c chở biở n thành ở ở dùng rở t thông ở ng và nhiở u ở i ích ở a hở u hở t nhở ng anh tù, nó có thở ở dùng “trăm công ngàn viở c” ở ở ng các loở i thở c ăn, thở c ở ng ở n ở n ở u, câu móc, ở ở ng mở m muở i, chở a ở ở ở dành, ở m rở a đánh răng, rở a mớ t. Nhở ng hôm nay thì

CÁI MUỖ NG

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Hai, 10 Tháng 10 Năm 2011 06:57

cái muỗ ng bị n m t, t t nhiên là nó đã b t ch thu trong bu i khám xét tr i sáng nay.

Đây là th “gia b o” tôi đã c t gi u nó su t m y năm nay ch a h l i ng. Nó luôn n m sát bên tôi, lúc đi lao đ ng cũng nh khi n m ng . Có th ví nh cái n ng c a m t anh què, cái g y c a ông lão chín m i, m t th đã thành thói quen bám vào cu c s ng.

Sau m t bu i tr a m u toan tính k , chi u hôm đó tôi quy t đ nh đ n g p D c, anh chàng tr ng ban thi đua c a tr i. D c cũng ch là m t “tr i viên”, nh ng tr c đây anh ta là cán b , “thoái hóa tiêu c c” sao đó nên b đi tù. Nh ng anh cán b và quân nhân trong tr i tù th ng đ c g i là “ph m binh ph m cán” t c là t i ph m thu c binh sĩ ho c cán b cũ. H có m t ch đ đ i ng riêng và th ng đ c dùng vào trong các công vi c c n đ n s tin c y c a giám th .

B a khai lý l ch, th y tôi khai là dân huy n Qu nh Côi, t nh Thái Bình, D c li n h i quê quán và nh n là ng i cùng quê. M t l n D c đ n chúng tôi đi l y qu n áo ngoài tr i chính, qua kho ng đ i núi quanh co, anh ta ch tay lên m ng cây c i th a th t, nói v i tôi r ng “c u huy n Nh n m đ ”.

Tôi h i anh có h hàng th nào v i ông Huy n Nh , anh ta nói là cháu g i ông Nh b ng c u, nh ng gia đình c Nh vào Nam còn gia đình anh v n là nông dân nên l i mi n B c.

C Nguy n M nh Nh tr c năm 75 làm chánh án à tòa án Sài Gòn và tôi nghe nói là cũng có h hàng v i gia đình tôi, nh ng là h xa. C làm tri huy n t khi còn r t tr . Sau này tôi có g p c vài l n. Tôi k cho D c nghe đôi ba chuy n v cu c s ng c a c huy n Nh khi còn à Sài Gòn. Sau này đi “c i t o” c m t t tr i này. D c nói là tr c khi c ch t, c ch thèm đ c ăn m t cái bánh dò. D c nh n ng i nhà à Thái Bình khi đi thăm nuôi thì ghé qua Hà N i mua lên vài cái, nh ng khi bánh dò mang lên thì c m t r i.

T đó, đ i v i tôi, D c có ph n đ ch u h n. Nh ng dĩ nhiên cái kho ng cách gi a m t bên là “ng y” m t bên là “cán” thì khó mà san l p đ c...

Nh ng hôm nay thì tôi c n đ n h n. Su t bu i tr a tôi không g p đ c D c. Cho đ n hai hôm sau, khi tr i đã xôn xao chu n b cho nh ng ngày T t tôi m i g p đ c D c. Trong khi đó tôi dò h i m y tay làm văn hóa xem nh ng th b t ch thu còn đ trong phòng thi đua không. H nói còn đ trong kho l n l n v i nh ng th đ dùng khác. Tôi mang cho D c m t ít thu c đau d dày c a ông anh tôi g i vào. R t may cho tôi là h n cũng b đau d dày. Mà cái th thu c tr b nh d dày à mi n B c h i đó ch là tí m t ong tr n v i ngh nên không công hi u. Tôi có th thu c “cao c p” h n là Maalox, u ng vào là c n đau d u xu ng ngay. Thu c M đàng hoàng, ng i ta ghét M nh ng thu c c a nó t t thì c thích, có sao đâu.

Tôi g chuy n đ xin l i cái muỗ ng. D c tr n m t:

- “Anh làm cái gì mà c n cái muỗ ng đ n th ? Bây gi đ trong kho, chui vào đ y mà tr c tr i nó bi t thì tôi vào nhà đá.”

Tôi n n nì:

- “Đ y là đ gia b o c a tôi đ y. Anh bi t không, tôi m t nhi u th l m, m t cái b ng lái xe ba d u, m t cu n t đ i n. Nh ng tôi không c n, ch c n cái muỗ ng thôi.”

D c nhìn tôi nghi ng i:

- “Hay là mày gi u ti n trong đó?”

Dĩc hĩn tĩ hai tuĩ nĩn hĩn cĩ gĩ tĩ bĩng mỳ tĩ cũng khĩng tĩ ỏ, mỳ dũ hĩn cĩ kĩm tĩ vỏi ba tuĩ mỳ lỳc đĩ gĩ tĩ bĩng mỳ tĩ cũng cho qua lỳn.

- “Cỏ muỗng đĩc vỏ nhĩ nhĩ thĩ làm sao gĩ u tĩ n đĩ c?”

Dĩc nỏ a đũa nỏ a thĩ t:

- “Bĩn mỳ thĩ lĩ m trĩ lĩ m, cỏ gĩ chũng mỳ chĩng làm đĩ c. Chỏ a bĩ t chĩng mỳ gĩ u cĩ cỏ cỏ mỳ quay phim trong đĩ cũng nĩn. Tỏ nghe nĩ mỳ cĩ sỏch làm phim phĩ khĩng?”

- “Đũng, nhĩng lỏ tĩ viĩ t truyĩ n rĩ i ngĩ i ta lĩ y làm phim chĩ tĩ bĩ t cỏ cĩc khĩ gĩ.”

- “Vĩ y sao mỳ chĩ đĩ lĩ y cỏ muỗng, mỳ mua chuĩ c tỏ bĩng hai vĩ thuĩ c đỏu đĩ dĩ y, khĩng bĩ. Khĩng khĩng chĩ t cĩ đỏm. Tỏ khĩng chĩ i.”

Tĩ thĩ t bĩ i, nhĩng vĩ n khĩng chĩ u bĩ cuĩ c. Chĩ u hĩm đĩ, Dĩc lĩ đĩ c lĩ nh phĩ làm mĩ t cỏ phĩng đĩ c sỏch vỏo đĩ p Tĩ t. Tĩ đỏng loay hoay đỏn mĩ y cỏnh hỏ đỏo lĩn tĩ m phĩng trĩn hĩ i trĩng thĩ Dĩc kĩo tĩ xuĩng. Nĩ bĩ o tĩ đĩ khũn sỏch trĩn thĩ viĩ n vĩ hĩ i trĩng, kĩ bỏn ghĩ, trỏng trĩ thỏnh khu đĩ c sỏch bỏo trong ba ngỏy Tĩ t cho rỏ vĩ “cĩ vỏn hỏ”. Nhĩng nỏ u cĩ thĩ viĩ n thĩ khĩng đĩ c ỏn tĩ t phĩng mỳ phĩ i ngĩ i trĩ c hĩ i trĩng. Tĩ nhĩ n lĩ i ngỏy dũ bĩ t rĩng sĩ mĩ t cỏ thĩ đĩ nhĩng ngỏy Tĩ t vĩ i ỏnh ỏm trong phĩng vỏ mĩ t cỏ thĩ ngĩ i đỏnh mĩ t chĩ c bĩng nhĩng cĩn bỏi gĩ do chũng tĩ tĩ làm lĩ y.

Thĩ lỏ tĩ lĩ i cĩ đĩ p lỏn lỏ nĩi chuyĩn vĩ dĩ Dĩc vĩ cỏ muỗng cỏ a tĩ. Dĩc vĩ n nhĩ ngĩ rĩng tĩ cĩ cỏ gĩ gĩ u trong đĩ. Tĩ đỏnh kĩ cho Dĩc nghe:

- “Bũ i sỏng hĩm tĩ phĩ đĩ “hĩ c tĩ p cĩ i tĩ o”, vĩ tĩ chuĩ n bĩ mĩ t sĩ đĩ dũng hỏng ngỏy đĩ a vỏo tũ xỏch. Đĩ a cĩn gỏi cỏ a tĩ, khĩ đĩ mĩ hĩn ba tuĩ i, thĩ y mĩ nĩ bĩ vỏo tũ xỏch nỏo lỏ quĩn ỏo, khỏn mĩ t, thuĩ c mĩn... nĩ đỏng ỏn sỏng, cũng bĩ vỏo xỏch tay cỏ a tĩ cỏ muỗng nĩ đỏng ỏn vỏ dĩn: “cĩn cho bĩ mĩn, khĩ nỏo bĩ vĩ, phĩ i trĩ lĩ i cho cĩn đĩ y”.

Tĩ ỏm cĩn gỏi gĩ t đĩ u hĩ a khĩ vĩ bĩ sĩ trĩ. Nhĩng quĩ thĩ t tĩ vĩ n nhĩ chĩng bỏo gĩ tĩ trĩ lĩ đĩ c cho nĩ. Lĩ n chỏ tay nỏy cĩ thĩ lỏ vĩnh viĩ n... Chũng tĩ ngĩ m ngĩi chỏ tay, khĩng thĩ hĩn đĩ c ngỏy vĩ vĩ cĩ bĩ t ngỏy nỏo vĩ đỏu mỳ hĩn!

Thĩ lỏ tĩ đĩ, cỏ muỗng theo tĩ suĩ t trong nhĩng bĩ a ỏn, suĩ t trong nhĩng gĩ c ngĩ. Hĩnh nhĩ cĩn gỏi vỏ gia đĩnh tĩ hĩn lĩn qua cỏ muỗng đĩ. Tĩ vĩ n đỏnh lĩ a tĩ rĩng tĩ đỏng đĩ c ỏn bĩn cĩn gỏi, bĩn nhĩng ngĩ i thĩn. Dũ tĩ bĩ t rĩ t rĩ sĩ lĩ a đĩ i y lỏ mĩ t nĩ m cĩ vĩng khĩng bỏo gĩ thỏnh hĩn thĩ c, nhĩng vĩ y mỳ đĩ lỳc tĩ cũng thĩ y mĩ lĩng.

Nghe cỏ chuyĩn y, Dĩc tĩ rỏ chĩn chĩ, nhĩng hĩn vĩ vỏi tĩ:

- “Thĩ đĩ c, nỏ u đỏ lỏ nhĩ thĩ thĩ tĩ gĩp cĩ u. Tĩ nỏy, khĩ ngĩ i cĩ phĩng đĩ c sỏch, tĩ sĩ gĩ phĩn bỏnh chĩng lĩ i cho cĩ u, tĩ sĩ gĩ i cĩ u xuĩng phĩng thĩ đũa cho cĩ u ngĩ i ỏn đĩ, trong khĩ tĩ gĩ i bỏn thĩ đũa lĩn phĩng hĩ i thĩ tĩ gĩ vĩ đĩ quĩn chỏ khỏa kho. Cĩ u mĩ cỏ a vỏo lĩ y, cĩ gĩ thĩ cĩ u chĩ u trỏch nhĩ m. Nĩ mỳ vĩ đĩ c thĩ ‘kĩ luĩ t’ suĩ t cỏ thĩ Tĩ t nỏy đĩ y, chỏ a bĩ t chĩng suĩ t mỳa xuỏn.”

Chĩng cĩn cỏch nỏo khỏc, tĩ đỏnh làm theo cỏch “ỏn trĩ m” nỏy. Tĩ đĩ tĩ mĩ khỏa mỳ vỏo gian nhỏ kho. ỏnh đĩn tĩ nhỏ ngoỏi hĩ t vỏo, vĩ a đĩ sỏi sỏng cỏ đĩng hĩ m bỏ lỏng đĩ thĩ đĩ dũng lĩ t vĩ t vĩ a bĩ thu mĩ y hĩm trĩ c. Tĩ sĩ c ngỏy vỏo cỏ đĩng lĩnh tĩnh đĩ, quĩ lỏ nhĩng ỏnh bĩ n tũ cỏ a tĩ cĩ lĩ m trĩ chĩ i thĩ t.

Thôi thì đi thôi, cái đi u cày đi c làm b ng nh ng ng h a châu ho c nh ng cáng băng ca đi c c t ng n, ch m tr r ng ph ng, kh c g t r t tinh vi. Nh ng cái trâm cài đi u, nh ng cái l c cho con gái hay cho ng i yêu, làm b ng nh m đi c kh c nh ng cái tên “H ng Hoa, Bích Ph ng, Thúy H ng...” nghe nao c lòng. Nh ng con dao nh xú, nh ng cái mu ng gò b ng tôn cũng có hoa lá cành xinh x n. T t c nh ng cái gì b ng s t đi u n m g n đó.

Sách v ti ng Anh ti ng Pháp và đi th gi y t l n x n. Cái mà tôi ki m đi c tr c tiên l i là cái b ng lái xe c a tôi. Tôi không đi gì mà không dứt vào túi, dù ch ng bi t đi làm gì. Tôi l i h h c l c ti p, v a h i h p v a ph i th t nhanh tay, tôi đâm ra lính quính. Dù ch m t ti ng đi ng nh cũng khi n tôi gi t mình. Cái mu ng c a tôi v n ch a tìm th y. Ru t nóng nh l a đi t, tôi b i tung h t c cái đi ng y và đâm h t ho ng n u cái mu ng không còn đó n a. Nh ng may quá, cái mu ng kia r i, nó n m d i cu n sách dày c m c a “th ng ch t ti t” nào đó. Nó ch thò ra có m i cái đuôi, tôi cũng nh n ra nó ngay. Lúc đó tôi có c m t ng nh “con có xa hàng cây s thì b cũng c nh n ra con nh th ng”.

Tôi v l y nó nh s b ng i ta gi t m t. Tôi nhìn cái hoa văn ch y d c theo cán mu ng mà tôi đã quá thân thu c nh chính cái nét m t con gái tôi khi nó “nhí nh nh” đi a cái mu ng vào trong túi xách. Nó v n c t ng là m t chuy n vui, b đi ch i r i mai b v . thì vui. Tôi c i trong n c i m u máu c a m nó và trong n c i h n nhiên c a nó. Không hi u sao trong lúc gay c n nh th mà hình nh x a l i hi n lên r t nhanh nh m t ánh ch p. Tôi v t ra kh i phòng khóa c a l i, bi n nhanh vào bóng t i trên con đi ng v “khu bi t kích”. Thoát n n! Cái T t y tôi l i đi c vui ch i v i cái mu ng c a tôi, dù tôi đã ph i hy sinh su t ba ngày, trong khi m i ng i đi c ngh ng i thì tôi c ph i quanh qu n trong cái “phòng đi c sách” ch ng có ma nào thèm ngó đi n y.

Nh ng d p ngh ng i nh th cũng hi m hoi nh chuy n đi c ăn m t b a c m đúng là c m ch không ph i khoai s n hay bo bo. Nh ng qu là tôi th y h nh phúc dù ng i thui th i m t mình. Tôi có cái mu ng r i, còn c n gì vui ch i n a. Đó chính là mùa xuân c a tôi.

Nh ng không ph i đó là m t l n duy nh t tôi ph i “c u l y” cái v t gia b o c a mình. Hai l n sau cũng t ng t , cũng b t ch thu r i c u u l i đi c c nh s p ra pháp tr ng r i l i đi c c u. Ch ti c r ng ng i c u tôi không ph i là ng i b n đi ng mình đã t ng chi n đi u v i các đi ng ngũ c a tôi trong nh ng năm qua, ng i đi ng mình đó đã “gan d ” cu n c ch y nhanh và ch y xa quá r i. Thôi thì tôi t c u l y cái mu ng c a tôi v y.

M t l n khác, tôi l i qua con su i sau c n m a l n. Ch chúng tôi làm ph i đi qua m t con su i, g i là su i l nh. Bình th ng nó c n, dòng n c trong v t đ u dàng trôi l l ng trên nh ng t ng đá xanh. Chúng tôi th ng dùng n i này làm b n t m. Nh ng c có m t c n m a l n là n c t nh ng tri n đi i vây quanh b n h ng ào t đ xu ng, ch c n n a gi sau là con su i tr nên hung hãn, n c ch y cu n cu n và mang theo nh ng cành cây, nh ng khúc g lao băng băng. Chúng tôi ph i g p rút l i qua con su i tr v tr c khi con su i tr thành hung d . Sang g n t i b bên kia, tôi lo ng ch ang làm đi cái túi đi đi ng nh ng th l t v t trong đó có cái mu ng. ở đây tôi thu c t ng khe đá nên tôi không ng n ng i ngoài ng i xu ng mò. Anh b n nh y dù, la lên:

- “B ông điên sao?”

CÁI MUỜNG

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Hai, 10 Tháng 10 Năm 2011 06:57

Tôi điên th<u>t, hy v<u>ng mình mò đ<u> c. Nh<u>ng n<u> c ch<u> y xi<u>t quá tôi l<u>i thua. Anh b<u>n nh<u> y dù tr<u>, qu<u> m<u>t tay vì b<u> th<u>ng ngoài chi<u>n tr<u>ng, r<u>t hi<u>u tôi nên anh đi xa h<u>n m<u>t chút và khom ng<u> i xu<u>ng, th<u> m<u>t tay ra cái khe h<u>n đá là tìm đ<u> c l<u>i cho tôi đ<u> c cái mu<u>ng. Đ<u>i m<u>t anh r<u>t tinh, anh m<u> m c<u> i:

- “Tôi bi<u>t ông m<u>t cái gì r<u>i.”

Chuy<u>n tr<u> tr<u>u là h<u>n 12 năm sau, tôi đã tr<u> v<u>, nh<u>ng ch<u>a tr<u> l<u>i cái mu<u>ng cho con tôi đ<u> c vì m<u> con nó đã v<u>t biên, đ<u>nh c<u> n<u> c ngoài. H<u>n hai m<u> i năm, tôi ch<u>a h<u> g<u>p l<u>i con gái tôi. Tính đ<u>n năm nay là 27 năm, con gái tôi đã 30 tu<u>i. Ngày 29 tháng 9-2002 v<u>a qua, cháu đã l<u>p gia đình <u> Miami Florida.

Nh<u>n đ<u> c thi<u>p báo tin, tôi không bi<u>t mình vui hay bu<u>n. Hình nh<u> không ph<u>i là vui hay bu<u>n mà là m<u>t th<u> c<u> m giác k<u> l<u> c<u> l<u> l<u>ng l<u>ng l<u>n l<u>n. Chú thím nó và các anh ch<u> nó <u> M<u> đ<u>u h<u>n nhau đi đ<u> đ<u>ám c<u> i. Tôi thì không, ch<u>ng h<u>n hò đ<u> c đ<u>u gì c<u> và ch<u>ng làm đ<u> c cái gì c<u>. Tôi có c<u> m giác nh<u> mình th<u>a. R<u>t may là tr<u> c ngày đ<u>ám c<u> i, cô chú nó v<u> Sài Gòn, chính tay tôi g<u> i đ<u> c t<u> m thi<u>p m<u>ng con gái. Tôi g<u> i theo cái mu<u>ng tr<u> l<u>i cho con gái tôi nh<u> l<u>i h<u>a 27 năm v<u> tr<u> c. V<u>t đó có th<u> thay cho s<u> có m<u>t c<u>a tôi không? Tôi không bi<u>t. Nh<u>ng tôi ch<u> nghĩ r<u>ng g<u> i cho cháu đ<u> cháu hi<u>u r<u>ng lúc nào tôi cũng coi nh<u> cháu còn nh<u> l<u> m, nh<u> m<u> i hôm qua hai b<u> con còn <u> bên nhau. Tôi đi ch<u> i đâu đó và hôm nay tr<u> v<u>. Nh<u>ng cháu đã đi xa và tôi còn <u> l<u>i Sài Gòn, n<u> i nó đã sinh ra. Cháu s<u> nghĩ gì, tôi không bi<u>t.

Nh<u>ng vài hôm sau thì có m<u>t đ<u>u tôi bi<u>t r<u>t rõ là t<u> khi cái mu<u>ng đ<u> c g<u> i đi, tôi c<u> m th<u> y tr<u>ng tr<u> i nh<u> m<u>t mát m<u>t cái gì, xa v<u>ng m<u>t cái gì thân thi<u>t hàng ngày <u> bên mình. Tôi cho r<u>ng nó cũng gi<u>ng nh<u> cái c<u> m giác c<u>a nh<u>ng ông b<u> bà m<u> khi cho con gái mình đi l<u>y ch<u>ng xa. N<u> i bu<u>n l<u>ng l<u>ng bay ch<u>p ch<u>n kh<u>p n<u> i. Nh<u>ng đó chính là s<u> i dây vô hình n<u> i li<u>n mãi mãi tình th<u>ng yêu dù <u> b<u>t k<u> n<u> i nào trên hành tinh này. Cu<u> i cùng ng<u> i ta ch<u> còn l<u>i cái tình. Cái tình <u> y dù g<u> i đi t<u> i đâu cũng v<u>n còn l<u>i, đôi khi l<u>i m<u> nh<u> và sâu s<u> c h<u>n, ch<u> khi nào ng<u> i ta t<u> đ<u>ám m<u>t nó thì nó m<u> i m<u>t mãi mãi. Tôi ch<u> c ch<u>ng ai đ<u> i gì làm m<u>t cái th<u> báu v<u>t đó trên đ<u> i không gì có th<u> so sánh đ<u> c.

L<u> ra chuy<u>n này tôi đã vi<u>t ngay <u> tháng 9/2002 nhân đ<u>p cháu l<u>p gia đình. Nh<u>ng tôi ng<u> i mãi tr<u> c computer, không gõ đ<u> c ch<u> nào, đ<u>u óc lung tung. Đ<u>ng nh<u> khi c<u> m xúc quá đ<u> y, ng<u> i ta không th<u> làm gì đ<u> c ngoài vi<u> c c<u> đ<u> cho nó tu<u>n trào l<u>nh l<u>ng nh<u> ng<u> i đ<u> i c<u>n m<u>a. Không nghĩ ng<u> i gì c<u>, không làm gì c<u>, c<u>ng <u> m<u>t lên cho m<u>a đ<u> y m<u>t, th<u> th<u>i! Đ<u>ng là chuy<u>n c<u>a ng<u> i thì nhanh mà chuy<u>n c<u>a mình thì ngh<u>n. Mãi đ<u>n hôm nay tôi m<u> i ghi l<u>i đ<u> c nh<u>ng dòng ch<u> này, nh<u>ng tôi cho r<u>ng ch<u>ng bao gi<u> mu<u>n vì nó là th<u> chuy<u>n c<u>a c<u> m<u>t đ<u> i hay là c<u>a muôn đ<u> i.